

[Inger Gautier Schmit.]

og sidst staar over alt, den staar ogsaa over den juridiske Fortolkning af Loven. Det er denne „folkelige Retsopfattelse“, som den højtærede Justitsminister mener har givet sig til Kende i de to omtalte Nævningedomme, som han derfor mener er fuldstændig fyldstgørende og tilfredsstillende, saadan at Ministeren kan sige, at Nævningerne har dømt ud fra deres dybeste Overbevisning om at vælge det rigtige.

Ministeren nævnte som nærmere Enkeltheder, at der ved den ene af disse Fortelelser, ja, ved dem begge, har foreligget den klare Tilstaaelse fra begge de Kvinder, det drejer sig om, at de har begaaet Fosterfordrivelse, men, siger Ministeren, man maa jo høre de nærmere Omstændigheder, for ellers kan man ikke dømme om, hvorfor Nævningerne til Trods for, at der foreligger Tilstaaelse, dog alligevel har sagt: uskyldig. Saa siger Ministeren: Det staar i Avisen, og vedkommende Avislæser tror saa, at dermed er Sagen klar. Nu fik vi ganske vist i Gaar gennem den højtærede Undervisningsministers 40-aarige Erfaring at vide, at man ikke skal tro alt, hvad der staar i Avisen, og dette er vist umaadelig rigtigt, det behøver man vist ikke være 40 Aar om at opdage. Men dernæst siger Ministeren: Kan der saa ikke foreligge en Fejl fra vedkommende Kvindes egen Side, og den højtærede Justitsminister oplyser, at under Sagen har Tingene udviklet sig saaledes, at Forsvareren — altsaa en Mand — er kommet i Tanker om og har gjort gældende, at der slet ikke foreligger nogen Fosterfordrivelse, men at det var en Abort. Nu vil jeg bede ærede Medlemmer og danske Mennesker i det hele taget tænke sig ind i denne Situation. Her er altsaa en Kvinde, som vedkender sig at have begaaet Fosterfordrivelse, og der staar en Mand, som skal forsvare hende, og som ikke kan siges at have det indgaaende Kendskab til disse psykologiske Forhold som en Kvinde har. Han kommer saa til at tænke paa: Skulde der ikke foreligge en anden Grund? og i hans Fantasi opstiger der saa dette, at hun muligvis gennem haardt Arbejde har overanstrengt sig og har aborteret og paa den Maade er kommet ud af Vanskeligheden. Nævningerne finder, dette er tiltalende, fordi der herved gives dem Anledning til at frifinde denne unge Kvinde, som de har inderligt ondt af, og som vi alle kan have inderligt ondt af. Men jeg maa rigtignok sige, at det er *ubegribeligt* for min Retsbevidsthed, at en Forklaring

af en Forsvarer, som dog ikke kan siges at have et saa indgaaende psykologisk Kendskab til dette Forhold — hvor kan nogen Mand have det i Sammenligning med en Kvinde? det er dog en Kvinde, der selv har foretaget denne Handling — skal tages for gyldig, og at Frifindelsen bliver udlagt som et Udslag af „Folkets Retsbevidsthed“, medens man derimod ikke regner med den Kvindes Ord, der selv har foretaget Handlingen. Hun nyder ganske vist Frugten af den Forklaring, idet hun bliver frikendt. Hvis *det* ikke er at gøre sort til hvidt og hvidt til sort, forstaar jeg i hvert Tilfælde ikke et Muk af en saadan Retsudvikling.

Det andet Tilfælde er ganske analogt med det her nævnte. Ogsaa her er Tale om en Kvinde, som har bekendt, at hun har begaaet Fosterfordrivelse, men hendes Forsvarer rejser det Spørgsmaal, der har været rejst Hundreder af Gange, nemlig om man overhovedet kan tale om Fosterfordrivelse, naar den unge Kvinde ikke har været 4½ Maaned henne i sit Svangerskab. Hertil siger den højtærede Minister, at det er jo et Spørgsmaal, der er meget omdisputeret, og som man er meget uenig om, og da Forsvareren har rejst det Spørgsmaal, om man for en Kvindes Vedkommende kan tale om Fosterdrab, naar hun kun er to Maaneder henne, er det ret og rimeligt, at man dømmer, at hun ikke har begaaet Fosterfordrivelse. Jeg maa undres over, at den højtærede Justitsminister kan tale saaledes om denne Sag, thi vi har i Aarevis drøftet det her i denne høje Sal, vi har haft Ændringsforslag, som netop gik ud paa dette, og ogsaa Kommissionen havde det fremme i sit Forslag, at man skulde træffe Bestemmelse om, at først naar Kvinden føler Liv, skulde der tales om Fosterfordrivelse. Det har været drøftet her, og det har været stemt ned, og efter mange Aars Arbejde har vi endelig vedtaget en ny Straffelov, hvor det er blevet fastslaaet, at Fler-tallet i den danske Rigsdag ikke vil gaa ind paa en saadan Ordning, fordi den førte til Uklarhed. Loven, altsaa ogsaa den nye, har fastslaaet, at man betragter det som strafbart at begaa Fosterdrab, hvad enten det er 2, 4 eller 6 Maaneder, det drejer sig om. Derfor undrer det mig, at den højtærede Justitsminister kan tale om dette, som om der intet er sket, som om der ingen Lovbestemmelse er truffet i saa Henseende, og at det derfor er udmærket og i sin Orden, at Nævningerne sætter den nye Straffelov og dens Principper paa dette Omraade fuldstændig til